

trøst

feeling blue?

Noen ønsker å trøste meg, og jeg er interessert i å finne ut hvem det er.

Under Nye Nygåardsbro står det. Med digre bokstaver på en betongvegg. Du har kanskje sett det. Jeg har i hvert fall undret meg over det når jeg sitter på busSEN på veg til Danmarks plass. Det var en kald og guffen vinterdag jeg så det for første gang. *Trøst*. Siden har jeg sett på det mange ganger. Jeg må finne ut hva dette er. Hvem som er trosteren. Så en dag med mye slaps og utrolig våte joggesko legger jeg ut på oppdagelsesferd. Jeg våger meg bort for å kjenne på bokstavene. De er laget av skumgummi. De er gule. Av en eller annen grunn trodde jeg at de var blå. Store bokstaver på en grå betongvegg. Hvem er det som vil troste meg?

Kunst

Jeg tenker på kunstskolen i Møllendalsvegen er en naturlig plass å henvende seg for å spørre om kunstverket. Jeg venter utålmodig på grønn mann og går med raske skritt mot Kunstskolen i Bergen. Etter å ha ringt på døra noen ganger slipper jeg inn. Det er en spennende verden jeg beveger meg inn i. Her er tomme blikkbokker ikke soppel, men kunst. Jeg spør noen tilfeldig forbipasserende kunststudenter om de vet hvem som er trosteren. Ingen som vet, ingen som vet. Men de

sier at de også har lurt på det. Så er det altså ikke bare meg som er nysgjerrig.

Trosteren/Kunstneren

Til slutt kommer jeg i kontakt med en lærer som vet om noen som vet. Jeg synes dette begynner å bli litt spennende. Kanskje vil ikke den som har laget kunsten bli funnet? Med et telefonnummer i lomma går jeg hjemover, og etter et par telefoner har jeg rette dama på tråden. Hun som vil troste oss heter Aud Marit Skarrebo Holmen og er billedkunstner. Hun har gått på Kunstakademiet og tekster er hennes hoveduttrykk. Hun er optatt av ord. Jeg skjønner hennes fascinasjon.

B-OPEN

Holmen kan fortelle at *trøst* ble til i forbindelse med B-OPEN, en kunstudstilling i desember der 150 atelierer i Bergen var åpne for publikum. I tillegg til å ha en utstilling i et atelier, ville Holmen gjøre noe i byrommet. Hun synes det er spennende når noe plutselig dukker opp, interessant hvordan folk oppfatter det. Intensjonen hennes er ikke det viktigste, sier hun, det som betyr noe er hvordan kunsten oppleves av publikum. Holmen har ikke fått så mange

tilbakemeldinger på *trøst*, men så er det jo heller ikke så mange som vet hvem som har laget dette kunstverket. Jeg kan i hvert fall fortelle henne at jeg er begeistret for den trostende kunsten hennes.

Et lite ord med store bokstaver

Holmen sier at hun er opptatt av hvordan ord kan få nye betydninger allt etter hvilke sammenhenger de blir satt i. *Trøst* skulle egentlig bare være et midlertidig kunstverk, men så spurte Vegvesenet om ikke det kunne få stå ferdig de likte det så godt. Kanskje trenger de i Statens Vegvesen også trøst? Og kunsten har fått stå. Ingen har ødelagt de skjøre bokstavene. Kanskje på grunn av ordet, underer Holmen. Hun sier at hun ville ta et ikke-sted og gjøre det om til et sted hvor man kan finne trøst. Og det har hun gjort. En vegg som før var tom er nå fylt av *trøst*. Jeg ble i hvert fall litt trostet. Jeg liker tanken på at en fremmed vil troste meg. Jeg er fornøyd med å ha snakket med henne på telefonen. Hun som har skrevet *trøst* med store bokstaver under Nye Nygåardsbro. Det står der på ubestemt tid. Det står der for å troste deg og meg og alle. Lar du deg trostet?